

РЕШЕНИЕ

№ 1175

гр. София, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 12.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10681** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. В. М. с постоянен адрес в [населено място],[жк],[улица], ет. 1, ап. 4, подадена чрез адв. Г. М. с посочен адрес за съобщения: [населено място], [улица], ет. 1, офис 3, срещу Заповед № 2705/23-4332-005250/09.10.2023 г., издадена от П. Т. К. на длъжност мл. автоконтрольор в 02 сектор, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП - „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Не се излагат конкретни аргументи. Твърди се, че актът не съдържа фактическите и правни основания за издаването му, което възпрепятствало оспорващият да упражни пълноценно правото си на защита. Липсвали мотиви, които да обосноват приложението на процесната принудителна административна мярка. В с.з. жалбоподателят, чрез преупълномощен процесуален представител - адв. П., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Допълнителни съображения се излагат в писмени бележки от адв. Г. М., основани на твърдения, че обжалваната заповед не е връчвана на жалбоподателката, поради което е длъжима отмяна на дадения ход по същество и назначаване на

съдебно-графологична експертиза.

Ответникът - мл. автоконтрольор в 02 сектор, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява в съдебно заседание и не се представлява. Не изразява становище по оспорването.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 09.10.2023 г. срещу жалбоподателката А. В. М. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 1061361 за това, че на посочената дата, в 00:30 часа, в [населено място], кв. С. по [улица]управлява лек автомобил Мерцедес Б 180 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. В. Н., ЕГН [ЕГН], като срещу номер 1, при проверка от контролните органи в 00:47 часа, водачът отказва да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Drug Test 5000 с фабричен номер ARLK - 0001. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 086217 за ВМА и 7 (седем) броя холограмни стикери.

В АУАН е отразено, че водачът е уведомен за започване на производство за прилагане на ПАМ по ЗДвП. Идентифицирано е допуснатото нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 – водачът отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълнява предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване а употребата наркотични вещества или техни аналози. Иззето е СУМПС №[ЕИК]. Приобщена е докладна записка на Л. К. – полицейски инспектор в 02 сектор при ОСПС - СДВР, в която е посочено, че на описаното в АУАН място е извършена проверка на А. В. М., при която същата отказала проба за установяване на употреба на наркотични вещества. След сигнализиране на ОПП-СДВР контролните органи са съставили АУАН за отказ от тест за наркотици.

Допуснатото нарушение е квалифицирано в АУАН като такова по чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП – отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълнява предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване.

Считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, на 09.10.2023 г. ответникът е издал процесната Заповед № 2705/23-4332-005250 за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 513з – 6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР за определяне на длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, каквато длъжност заема издателят на оспорената заповед, видно от приложената по делото заповедта № 513з-12704/28.08.2020 г.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. Проверяваната заповедта съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаването ѝ, обективирани в съставения АУАН с бл. № 1061361. Подхода на издателя на ПАМ е в съответствие с посоченото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита оспорващата. Бланкетно изложените доводи в жалбата за обратното са неоснователни. А. В. М. е упражнила правото си да подаде възражение срещу АУАН, което в противоречие с изявленията на процесуалния представител в с.з., е приобщено към административната преписка. Невъзприемането им от органа не сочи на допуснато процесуално нарушение.

Що се отнася до възраженията в с.з., допълнително развити в писмените бележки на адв. М., че подписът в разписката към обжалваната заповед не е на жалбоподателя, съдът не намира основание да се отклони от становището си, че обстоятелствата във връзка с връчването на акта са релевантни единствено към преценката на срочността на оспорването и не са относими към законосъобразността на ПАМ. Жалбоподателката е упражнила своевременно правото си на жалба, в която е идентифицирала коректно обжалваната заповед. С определението за насрочване на делото ѝ е предоставена възможност да се запознае с документите, приобщени към административната преписка, с което са спазени процесуалните правила, позволяващи ѝ да организира в пълен обем своята защита. Искането за назначаване на съдебно-графологична експертиза се преценява от съда съобразно правилото на чл. 159, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК, според което исканията на страните за допускане на доказателства за факти, които нямат значение за решаване на делото, както и несвоевременните искания за допускане на доказателства се отхвърлят от съда с определение. В случая провеждането на съдебна експертиза не би имало желания за оспорващата правен резултат. Експертизата не би допринесла за изясняване на фактите по спора и единствено ще задължи жалбоподателя за допълнителни разноски.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателката за това, че като водач на МПС на посочените в АУАН дата, час и място, е отказала да се подложи на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Отказът е надлежно удостоверен и потвърден в сведението на самата оспорваща. Освен, че е отказала да бъде проверена за употреба на наркотични вещества или техни аналози, А. М. не е дала и биологична проба за лабораторно изследване, за което свидетелства и постъпилата в хода на съдебното производство информация от ВМА. Според приложеното на л. 41 писмо от лечебното заведение липсват данни в болничната информационна система за лицето А. В. М.. Същата не е вписана в амбулаторния журнал за експертни изследвания на клиника „Спешна токсикология“ за дата 09.10.2023 г.

При тези обстоятелства съдът намира за изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

Ирелевантни в настоящото производство са причините, поради които жалбоподателката е отказала да бъде проверена за употреба на наркотични вещества. Неподкрепени от доказателствата по делото и единствено обслужващи защитната позиция са твърденията в подаденото срещу АУАН възражение, че талонът за медицинско изследване е издаден в друг, по-късен час, а не в указания, поради което оспорващата не могла да пристигне на време за лабораторно изследване. Видно от приложения по делото талон за медицинско изследване № 086217, непосредствено под времето, когато той е връчен (01 часа и 50 минути на 09.10.2023 г.), е положен подпис от самата жалбоподателка.

Проверяваната заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който отказва да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на жалбоподателката и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и

обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие – "до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

С оглед на изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна. Същата е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. М. срещу Заповед № 2705/23-4332-005250/09.10.2023 г., издадена от П. Т. К. на длъжност мл. автоконтрольор в 02 сектор, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: